

In the Land of the Living

در سرزمین زندگان

(22/8/2021)

در سیناکساریون برای جشن غنودن مقدس ترین تثوتوکوس ، روایتی به خصوص تکان دهنده در آنجا نوشته شده است. باکره مقدس در حدود 50 سالگی، یک پیام الهی دریافت کرد که طی سه روز ، او به آسمان عزیمت می کند. سپس او بستگان و همسایگان خود را به خانه خود دعوت کرد تا این پیام را فاش سازد و با آنها خداحافظی کند. این برای آنها غافلگیرکننده بود و طبیعتاً اشک های زیادی آنجا جاری شد. مریم باکره آنها را دلداری داد و گفت که نه تنها برای آنها بلکه برای کل جهان شفاعت می کند. این امر در برکات بی شماری که شفاعت بانوی ما برای همه کسانی که رنج کشیده اند و از او کمک می خواهند ، آشکار است.

پس از خدا ، واقعاً این مادر متبارک است که می تواند بهتر از هر کس دیگری آنانی را که در درد و اندوه هستند تسلی دهد. این امر به ویژه در مورد کسانی که عزادار عزیمت عزیزانشان هستند صدق می کند. بانوی ما ، که به اندازه هر مادری که فرزندش را بر صلیب مشاهده می کند ، رنج کشید ، واقعاً غم و اندوه هر مادری که از فرزند خود محروم شده است - خیلی زودتر از انتظار - و همه کسانی که از والدین ، همسر ، اقوام و دوستان خود محروم شده اند ، را درک می کند.

ما می توانیم فیض ویژه ای را که خداوند به مریم باکره اعطا کرد تا رنج بر صلیب را تحمل کند ، تشخیص دهیم، بدین معنا که او می دانست که پسر او پسر خداست و هر کاری که آنها به او کردند، او بر مرگ پیروز خواهد شد.

بنابراین ما اطمینان داریم که عزیزان ما از دست نرفته اند. روح آنها جاودانه است و پس از جدایی از بدن ، روح با آگاهی کامل از وجود خود (با تمام خاطرات دست نخورده) به زندگی و احساس قبلی خود ادامه می دهد. به دلیل تعمیم مقدس ، روح تقدیس می شود و با مسیح و کلیسای مقدس او متحد می شود. تا زمانی که آنها روی زمین زندگی می کنند ، متعلق به "کلیسای مبارز" هستند. با این حال ، پس از ترک بدن در اینجا ، روی زمین ، به سوی "کلیسای پیروزمند" آسمانی حرکت می کنند. در اینجا در جهان ما مبارزه می کنیم و دچار آسیب ، بیماری و غم های بیشمار می شویم. در کلیسای پیروز در آسمان ، کسانی که با ایمان و توبه زندگی کرده اند ، از ثمره پیروزی خود لذت می برند ، زیرا مبارزه زمینی خود را با موفقیت به پایان رسانده اند. به طور خلاصه: "اگر ما زندگی می کنیم ، ما برای خداوند زندگی می کنیم ؛ و اگر ما می میریم ، ما برای خداوند می میریم. بنابراین ، چه زنده باشیم چه بمیریم ، ما متعلق به خداوند هستیم." (رومیان 14: 8).

برخی از افرادی که توسط اندوه مغلوب می شوند ممکن است ادعا کنند که روح عزیزانشان "آنها را پشت سر گذاشته است" و دیگر قادر به دیدن آنها نیستند. پاسخ به این با در نظر گرفتن این مطلب داده می شود که: همه مسیحیان تعمیم یافته با مسیح متحد شده اند و از طریق مسیح با یکدیگر متحد هستند. بین "کلیسای مبارز" و "کلیسای پیروزمند" هیچ تقسیم بندی یا "جدایی" واقعی وجود ندارد. این امر به وضوح در ارتباط ما با قدیسین ، که بخشی از کلیسای پیروزمند هستند ، مشاهده می شود. در نیازهای مختلف خود، ما از آنها کمک و شفاعت در پیشگاه خداوند می طلبیم و از

"معجزه قدیس" سپاسگزاریم. اگر قدیسین نمی توانند سخن ما را بشنوند ، پس چرا کلیسا اهمیت شفاعت آنها و بیش از آن ، شفاعت مادر خدا را می آموزد؟ درست همانطور که روح قدیسین وقتی ما آنها را خطاب قرار می دهیم ، سخن ما را می شنوند ، عزیزان ما نیز به فیض خدا ، وقتی برای آنها دعا می کنیم شاد می شوند.

به طور خاص ، ما با عزیزانمان در آسمان در طول مراسم لیتورگی الهی متحد می شویم. در ظرف مقدس اهدای نان ، کاهن ، هنگام ارائه هدایا ، قسمت هایی را برای مریم باکره و قدیسین و همچنین مومنان (زنده یا مرده) که قبلاً نام آنها به او داده شده است، جدا می کند.

به این ترتیب ، کل کلیسای واحد مسیح با تمام مومنان حاضر هستند ، چه روی زمین و چه در آسمان. در تقدیس عشاء مقدس ربانی ، کاهن در جام مقدس بدن مقدس مسیح ، سهم های مریم باکره و قدیسین ، و همچنین سهم های مومنان، چه در زمین و چه در آسمان را متحد می کند.

بنابراین ، همانطور که کلیسای ما به ما می آموزد ، این است که از طریق خداوند ما عیسی مسیح ، ما با عزیزانمان که در آسمان هستند در ارتباط هستیم و با آنها شادی می کنیم. فراموش نکنیم که دعا یک طرفه نیست و همانطور که ما برای عزیزانمان در آسمان دعا می کنیم ، آنها نیز برای ما دعا می کنند. از طریق این دعاها به خداوند است که ما پیوندهای بین خود را حفظ می کنیم.

برادران و خواهران عزیزم ، برخورد با این جدایی از کسانی که دوستشان داریم بسیار دردناک است. به دلیل کمبود وقت ، اجازه دهید تنها با چند آموزه از پدران کلیسا در این زمینه تمام کنیم:

- هیچ کس از جدایی روح از بدن معاف نیست. بیا بید آماده باشیم.

- وقتی عزیزان ما عزیمت می کنند ، طبیعی است که رنج ببریم ، اما احساس غم و اندوه بیش از حد مانند غیر مسیحیان ، که هیچ امیدی ندارند ، مفید نیست (اول تسالونیکیان 4: 13 را ببینید).

- خدا همه افراد را برای خیریت خودشان به نزدیکی با خود فرا می خواند، تا در طول زندگی آنها همه چیز به نفع روح اتفاق بیفتد. ما نمی توانیم این را به طور کامل درک کنیم.

- جدایی روح از بدن پایان نیست ، بلکه آغاز زندگی واقعی است.

- روزی ما همه را در آسمان ملاقات خواهیم کرد ، و سرانجام پس از اینکه روح ما با بدنهای فسادناپذیر متحد شد ، همه ما با هم ، تا ابد ، در شادی ملکوت خدا زندگی خواهیم کرد.

آمین

~ متروپولیتن سوتیریوس از پیسیدیه